

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **T. P.**, zastoupen JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 14, 441 01 Podbořany, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2014, č. j. 4164/DS/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 10. 2017, č. j. 42 A 20/2014 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Podbořany ze dne 27. 6. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do dne

6. 11. 2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 15. 5. 2014 v čase kolem 18:55 hodin řídil na silnici č. I/27 ve směru od obce Očihov na obec Blšany osobní motorové vozidlo tov. zn. Renault Scenic, r. z. X, na kilometru 69,598 předjížděl nákladní automobil jedoucí v témže směru jízdy, přičemž ohrozil protijedoucí řidičku, poškozenou S. S., jedoucí ve vozidle tov. zn. Škoda Octavia, r. z. X, která ve snaze o vyhnutí se střetu s vozidlem žalobce musela učinit takový zásah do řízení, který lze charakterizovat jako náhlou změnu směru a rychlosti jízdy – konkrétně dotyčná strhla řízení vpravo a svou levou přední částí vozidla zachytila o levý bok vozidla žalobce – v důsledku čehož následně svým vozidlem sjela mimo komunikaci do pravého travnatého silničního příkopu z pohledu její jízdy. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 4 písm. a), b) a § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náklady správního řízení v částce 1.000 Kč.

[2] K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2014 potvrdil prvostupňové rozhodnutí a odvolání zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

[3] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění k námitce žalobce spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů uvedl, že žalovaný při hodnocení zavinění žalobce vycházel ze skutečného posouzení profilu komunikace v místě nehody a jejího nejbližšího okolí. Představu o uvedené lokalitě skýtal jednak plánek místa nehody pořízený Policií ČR, zejména pak ale přiložená fotodokumentace. Ze snímku č. 1 bylo zcela patrné, že výhled do levotočivé zatáčky (z pohledu jízdy vozidla žalobce) je z levé strany blokován vzrostlými stromy rostoucími na kraji komunikace, částečně pak i vzrostlou travou a konstrukcí chmelnic. Z těchto ve správním spise založených dokumentů tak bylo zřejmé, že žalobcova schopnost rozpoznat vozidlo poškozené řidičky S. dříve, než započal svůj předjíždějící manévr, byla s ohledem na profil komunikace a její okolí velmi snížena. Z toho důvodu nemohlo mít vliv na jeho porušení povinnosti stanovené v § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu vliv ani možné neosvětlení protijedoucího vozidla. Vozidlo řidičky (nerozhodno, zda se zapnutými či vypnutými světly) totiž mohl žalobce nepochybně spatřit až ve chvíli, kdy již neměl možnost střetu zabránit, čehož si měl být s ohledem na již zmiňovaný profil komunikace a celkovou nepřehlednost daného úseku vědom. Jestliže přesto započal svůj předjíždějící manévr, zaviněně tím porušil základní povinnosti řidiče motorového vozidla.

[4] Krajský soud nepovažoval za pochybení správních orgánů, že neprovedly šetření na místě, neboť okolí místa nehody bylo řádně zdokumentováno Policií ČR a listiny založené ve spisu skutkový stav dostatečně osvědčovaly.

[5] K nedostatečnému odůvodnění uložení sankce krajský soud poznamenal, že správní orgán I. stupně při stanovení výměry ukládané sankce přihlédl jednak ke zjištěné formě zavinění, kterou u žalobce shledal v podobě nevědomé nedbalosti, a dále k projevené lítosti při ústním jednání a předchozímu chování obviněného, jenž měl dosud v registru řidičů toliko jediný záznam. Takové odůvodnění považoval krajský soud za dostatečné zejména za situace, kdy nižší sankci nebylo možno za daný přestupek uložit.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost.

II. Kasační stížnost

[7] Žalobce (stěžovatel) v kasační stížnosti namítá, že krajský soud v podstatě převzal závěry obou správních orgánů, že žalobce nemohl pro specifický profil komunikace vidět na dostatečnou vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí. Soud i správní orgány však vycházely však pouze z plánku a fotodokumentace, aniž by zjistily skutečný stav. Stěžovatel uvádí, že za místem nehody je skutečně několik dvojitých zatáček, avšak ty jsou situovány v horizontální rovině tak, že stěžovatel viděl před sebou komunikaci nejméně v délce jednoho kilometru. Podél celé komunikace jsou pouze chmelové sloupy, v době nehody bez porostu, stromy nebyly téměř olistěné a tráva dosahovala výše pouze několika centimetrů. Pokud by správní orgány provedly ohledání na místě, dospěly by ohledně přehlednosti komunikace a zavinění žalobce k jiným závěrům, tedy že žalobce žádný právní předpis neporušil, v době předjíždění měl výhled na vzdálenost nejméně jeden kilometr před sebe a pokud protijedoucí vozidlo neviděl, bylo to proto, že nesvítilo.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[9] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelova námitka směřuje proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a vyvození nesprávného závěru ohledně jeho zavinění. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejnou námitku uplatnil stěžovatel již v žalobě, přičemž krajský soud se s ní ve svém rozhodnutí dle názoru kasačního soudu správně vypořádal.

[11] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele ohledně nutnosti provedení ohledání místa spáchání přestupku, neboť jak již uvedly správní orgán i krajský soud, fotodokumentace pořízená Policií ČR zasahující u dopravní nehody poskytovala dostatečný přehled o situaci v daném místě a na jejím základě, společně s výpověďmi poškozené a samotného obviněného z přestupku, bylo možno určit, jakým způsobem se skutkový děj odehrál. Nadto fotodokumentace byla pořízena bezprostředně po dopravní nehodě a poskytovala tak přesný záznam toho, jak místo vypadalo v době spáchání přestupku stěžovatelem. Jedná se tedy o věrnou reprodukci skutečnosti a místní šetření by proto v dané věci bylo neúčelným a nadbytečným.

[12] Stejně tak pro účely přestupkového řízení na základě těchto důkazů není pochyb o tom, že se jednalo o zaviněné jednání stěžovatele. Z fotografie č. 1 a č. 16, jež jsou součástí správního spisu, je zcela zřejmé, že stěžovatel nemohl mít výhled pro uskutečnění

předjížděcího manévru v dostatečné vzdálenosti, neboť komunikace se stáčí do zatáčky, za níž není možné vidět s ohledem vzrostlé listnaté stromy podél silnice a chmelové sloupy na chmelnici přiléhající k silnici. Argumentace stěžovatele o horizontálním vedení komunikace a neolistěných stromech je vyvracena právě fotografiemi pořízenými po nehodě.

[13] Do úvahy je třeba vzít také skutečnost, že za jinak nezměněných podmínek je k předjetí nákladního automobilu nutná delší doba, než k předjetí osobního vozu. S touto okolností musí řidič počítat a v případě předjíždění dlouhého dopravního prostředku dbát zvýšené opatrnosti, zejména pak ujistit se, že má dostatečný prostor k uskutečnění celého předjížděcího manévru. Jak již krajský soud správně uvedl, stěžovatel uviděl protijedoucí vozidlo poškozené až v době, kdy zahájil předjíždění manévr a nacházel se v levém jízdním pruhu na úrovni nákladního automobilu. Teprve tehdy začal prudce brzdit, jak dokládají blokovací stopy na vozovce zajištěné Policií ČR. Dopravní nehoda se stala v květnu asi v 18:55. Viditelnost nebyla žádným způsobem snížena, což je zřejmé i z pořízených fotografií. Argument stěžovatele, že protijedoucí automobil přehlédl z důvodu jeho neosvětlení, se proto nejeví logickým ani pravděpodobným. Bez ohledu na to, že nebylo postaveno na jisto, zda protijedoucí automobil měl či neměl zapnutá světla, je zřejmé, že jej stěžovatel nemohl z důvodů popsaných výše spatřit, ani kdyby byl osvětlen, a tedy že započal s předjížděním nákladního automobilu v situaci, kdy neměl dostatečný výhled a jistotu, že svým manévrem neohrozí či neomezí jiného účastníka dopravního provozu. Jednal tedy zaviněně ve vztahu k vytýkaným přestupkům.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu